@font-face {  font-family: Tahoma;  }  @page Section1 {size: 612.0pt 792.0pt; margin: 70.85pt 70.85pt 70.85pt 70.85pt; mso-header-margin: 35.4pt; mso-footer-margin: 35.4pt; mso-paper-source: 0; }  P.MsoNormal {  FONT-SIZE: 12pt; MARGIN: 0cm 0cm 0pt; FONT-FAMILY: "Times New Roman"; mso-style-parent: ""; mso-pagination: widow-orphan; mso-fareast-font-family: "Times New Roman"  }  LI.MsoNormal {  FONT-SIZE: 12pt; MARGIN: 0cm 0cm 0pt; FONT-FAMILY: "Times New Roman"; mso-style-parent: ""; mso-pagination: widow-orphan; mso-fareast-font-family: "Times New Roman"  }  DIV.MsoNormal {  FONT-SIZE: 12pt; MARGIN: 0cm 0cm 0pt; FONT-FAMILY: "Times New Roman"; mso-style-parent: ""; mso-pagination: widow-orphan; mso-fareast-font-family: "Times New Roman"  }  DIV.Section1 {  page: Section1  }

"Ik moet die oranje leeuw niet", zei ik tegen mijn vrouw. Ze keek me "Huh?" aan. "Die leeuw van ING, ik moet 'm niet. En Ellen moet teruggestuurd woorden naar de planeet Prozac!". Zelden heb ik zo'n antipathie gevoeld bij een reclamecampagne als bij deze. Onze mooie Blauwe Postbank is voltooid verleden tijd. Een mooi Nederlands merk moest onderdeeltje worden van iets groots en belangrijks. Met "nog beter" en "netwerken" en meer van dat soort containergepruttel.

Thuis hebben we 2 girorekeningen. De ene is door mij ons huwelijk ingebracht, de andere door mijn vrouw. We besloten ze beide aan te houden en ze "en/of " te maken. Omdat we geen idee hadden waar ons geld toch steeds naar verdween was het idee dat de ene rekening (voorheen de mijne) er was voor de vaste lasten en incidentele grote uitgaven, en de andere (voorheen van mijn vrouw) voor de boodschappen, benzine en dergelijke.

Dat werd het zogenaamde boodschappenpasje behorend bij de boodschappenrekening. Zo konden we beter zien waar ons geld bleef en zou orde volgen in onze chaos. We hadden dus ieder 2 pasjes, maar op een één of andere manier lukte het niet om de pincode van het boodschappenpasje te onthouden. Zat geen lekker loopje in, geen cijferrijm en geen ezelsbruggetje. Het systeem van financiële inzichtelijkheid heeft daardoor een week of 3 bestaan. Ik gebruik gewoon weer "mijn" rekening voor alles.

De nieuwe oranje pasjes van de ING druppelen ondertussen bij ons binnen. Ik heb het boodschappenpasje al weken binnen. Omdat ik de pincode definitief vergeten was vroeg ik een nieuwe aan. Het afhaalbewijs heb ik ondertussen al een tijdje in huis, maar ik heb geen zin in het pasje van die vervelende oranje leeuw en die vrolijke muts. Dat pasje ga ik waarschijnlijk nooit gebruiken, dus waarom zou ik de code ophalen...

Misschien moeten we alle pasjes maar weg doen en overstappen naar de bank waar onze hypotheek ook loopt, bedacht ik me van de week toen ik Ellen een tenenkrommend toneelstukje zag spelen met Anouk (die je overigens van geen enkele vrolijkheid kan betichten) Of beter: misschien moeten we alvast de boodschappenrekening overzetten. Dan maken we daar de vaste lastenrekening van en kan ik de boodschappen doen met mijn huidige pasje waarvan ik de pincode wel heb onthouden. Briljante oplossing! Met dank aan Ellen. En die klojo van een

leeuw